

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 2 DE DESEMBRE DE 1916

Núm. 101

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Conferència de D. Joan Estelrich

INTRODUCCIÓ

Senyores i senyors!

Prest ferà un any que vaig venir a aquesta ciutat d'Inca per a pendre part en una festa galantíssima, d'amor i cortesia a la nostra llengua estimada, i en aquest mateix lloc prenía jo, inmerescudament, la paraula per a tractar de les idees de un gran pensador rus sobre la llengua i la nacionalitat.

D'aquella festa tan agradable n'he conservat una memòria inesborrable, de tal manera que això ha sigut lo que m'ha resolt a acceptar el convit de l'abnegat president d'aquest centre D. Miquel Duràn, per a donar-vos una conferència de la sèrie de les que ací s'han organitzat.

I, si vos he d'ésser franc, vos diré que, en l'altre ocasió no vaig parlar del concepte que jo tenia d'Inca, perquè les noves que se m'en havien donat, no eren molt favorables a vosaltres. Me deien que aquesta era una ciutat, on predominava el mal-gust, on no eren estimades les coses de ca-nostre que tants de sentiments tendríssims remouen dins l'esperit que les sab amar, una ciutat els habitants de la qual gastaven els dobles edificants places de toros i la vista anant an aquest espectacle que li diuen cine i que és un altra casta d'Herodes més farest que el qui va fer matar els infants innocents de Betlem i sos encontorns, una ciutat filisteu incapaç de emocionar-se per coses belles i pures.

Sortosament, per la força de la realitat, he tingut de canviar el mal concepte que per les referències donades tenia d'Inca. Efectivament, si bé, com a tot arreu de Mallorca, no podeu bravejar d'haver arribat a un grau superior de cultura, aquestes mateixes conferències científiques, són una mostra evident de que hi ha un desig de sebre i d'estudiar que'm fa concebre les més xamoses esperances per a l'esdevenir.

Aquest desig de sebre demostra que la consciència reflexiva d'aquest poble comença a bellugar, a donar menió de vida; aquest desig de sebre és un indicati d'un desveïllament total de l'ànima de la nostra Mallorca estimada. Perque jo no crec que Mallorca sia incurable; ans bé me sembla

que està preparada abastament per a ésser fecunditzada per un Ideal.

I l'ideal no serà factible si la nostra terra no és estimada, si no'ns sentim lligats a la roqueta per uns llaços espirituals inefables, si no estam convençuts de que tots nostros formam una personalitat col·lectiva que desitja regenerar-se i dignificarse ella mateixa. Per això he escullit per tema de la meua conferència un treball que tenc escrit "L'Amor de la terra,

Síam permés, però, abans d'acabar aquesta petita introducció desbastada, que vos demani un aplaudiment per la persona qui ocupa la presidència d'aquesta societat, homo exemplari, model pràctic de la filosofia de la continuació en el esforç i el qual pot efectuar un gran bé a Inca, introduint-hi bones costums i fent-hi cultura.

"L'AMOR A LA TERRA,"

Essent molt llarga la conferència d'En Joan Estelrich, i no cabent dins el limitats mol'los de nostro Setmanari, sens dedicar-hi alguns números, sòlsament en darem un resum degut a la ploma de nostro subscriptor i amic D. P. Oliver i Domenge. Diu aixis:

En «L'amor de la Terra», el culte periodista de ciutat de Mallorca, prenent per fonament i començ unes justes paraules d'en Maragall, l'excels pensador, ens esboça, en forma acurada, el greu problema de la gent del camp, l'estament més dissortat i atuit de Mallorca. D'una faicó senzilla i llampant, ens mostra les causes determinadores del decantament espiritual i material de la pagesia, els seus errors, la seva impotencia, el seu malestar social, deduint-ne totseguit l'esforç a fer, el camí a seguir, per a lliberar-se del jou que sofreixen; encoratjant-los a l'amor de la terra, del propi ofici, a la norma lliberadora del civisme, on hi trobaràn la raó i la força de la deslliuració, del millorament social i del respecte i el valor que els pertoca.

Es plany del desamor a la llar, al bocí de terra que ens és fonament del viure normal; del desafecte que, per mor del fatalisme i l'apatia que els corseca, els empeny vers terres llunyanes, en cerca de riqueses i gaudiment, on s'hi troben orfes d'amor i,

els més, vençuts, anorreats sense el conort de la llar, quan en el propi llogaret, en el solc que fa la rella en els camps abandonats, hi aleteja frisa i morint-s'hi en la fredor del desamor, la gaubança el millorament que adelerats i orbs cercaren enllà dels mars. Mogut pel seu amor a la societat lliberada, viva, justa, ordenada, els hi predica l'odi i la execració al funcionarisme malversador de les activitats, conculcador de la ciutadania, destorb a la llibertat i al progrés social.

Després del lleuger estudi que ens fa de l'endarrament i depauperació en que es troba la pagesia de Mallorca, proclama, en belles parrafades, l'amor de la terra, l'escalí de la llar, la civiltat, com a norma segura per a reixir del atuiment i esclavatge espiritual en que es moren. Escoltau l'halè, el batec de Natura; amau el bocí de terra on i és bastida la llar i esdevindreu forts: afanyeu-vos en el conreu per mitjà de la benhaurada trilogia; l'iniciativa, l'estímul, l'interés, i esdevindreu força creatiu. Allavores, ajuntau-vos; doncs, només en la *Unió de potencialitats* hi és la força que cal per les lliberacions col·lectives.

Talment, parlava a la pagesia de la illa blava, en Joan Estelrich, esperit inquiet i fort, en qui reviu els homes renovadors de la societat insular injustament oblidats.

Ens acabà la conferència, rublerta d'humana i forta ideologia, amb un cant enlairat curull de sentiment en que glosa les excel·lències de Natura, la suau harmonia de la vida lliberada i la perdurabilitat de la cançó popular que floreix en l'amor de la terra. *No rés arriba a ésser rés en el món, si no toca en terra, si no pren sentit d'humanitat.*

"NOSTRA PARLA"

Els enemics de la nostra espiritualitat i de la nostra raça han procurat sempre que Catalunya visqués isolada i no pogués unir-se amb altres pobles que lluiten com nosaltres per afirmar la seva personalitat.

Valencia, Mallorca, Rosselló i Catalunya, formen una sola familia; i com el verb de tots aquests Pobles és la llengua catalana, poden donar-nos el nom de germans.

Catalunya vol viure íntimament unida amb tots els pobles que parlen la seva llen-

gua, i desitja refermar els antics vincles d'amistat que existien en aquells gloriosos temps que la nostra Patria era forta i poixanta.

Per això uns quants joves que desitgen enfortir la unitat espiritual de la raça catalana, respectant les diferents variants ètniques i lingüístiques, han format una Agrupació amb el nom de «Nostra Parla», in'egrada per elements de quiscún dels esmentats pobles. Les personalitats de més relleu en el món de les arts i de les lletres, figuren ja en la llista de protectors de la novella Agrupació.

L'excel·lent poeta i eminent patrici E. Angel Guimerà, que tant ha enaltit amb les seves obres la llengua catalana, ha acceptat la Presidència honoraria de «Nostra Parla», i ha ofert la seva valiosa cooperació per a que puguin arribar a cristallitzar els patriòtics ideals dels joves nacionalistes que han emprès aquesta creuada que ha de deixonar l'esperit ensonyat dels indiferents que, a pesar de les fortes escameses que reb el nacionalisme del poder central i dels atacs que infereixen a la nostra preuada llengua els enemics de la nostra espiritualitat, es resignen mansament a ésser considerats com pobres provincians.

L'il·lustre autor de «Terra baixa», ha promès escriure un himne a la llengua, per a que sia cantat en les festes en que hi concorren elements de tots els pobles de llengua catalana.

Cal ajudar a aquests joves defensors de la nostra parla que volen establir corrents de simpatia entre els pobles germans. A la novella Agrupació tot-hom hi cab. Els que estimen la llengua catalana, pensin com pensin, poden formar part de la mateixa. «Nostra Parla» no té la pretensió de crear un partit nou, ni de presentar al poble un programa polític. Vol únicament que la llengua catalana ocupi el lloc que per dret li pertoca i que sia degudament respectada i enal·tidada; i essent aquesta la finalitat que persegueix «Nostra Parla», ha de merèixer les simpaties de tots els fills de Catalunya i dels pobles germans.

C. J.

LA NOVIA DEL PESCADOR

Quant l'auba trenca
s'en van les barques;
canten i criden
els pescadors.
Entre veus ronques
jo sent aquella
que a mi me canta
glosses d'amors.

Demunt les roques
que la mar brufa
sola he romasa
trista i plorant....
Sols mir les veles
de la barqueta
que de la platja
se va allunyant,

Si tengués ales
la seguiria
perque s'importa
volgut tresor.
Sembla que en cordes
me té lligada.
Tan com s'allunya
me arranca el cor.

Pobre mesquina
que, enamorada,
ningú consola
lo meu dolor.
Tant sols les ones
que van i venen
són festimoni
del meu amor.

Vesten barqueta.
Torna lleugera
que jo ansiosa
l'esperaré.
Mes si no'n tornes
al qui m'estima
de l'anyorança
me moriré!

MARCELINA MORAGUES.

LES ARANYES

*La Mare de Deu
cap al tart filava,
el sol era post
les flors aclucades.*

*La guanya la són
a mitja fuada,
li caven les mans
demunt de la falda.*

*De tots els recons
acuden aranyes,
escalen el fus
i el maset engamben.*

*El fil començat
feineres agafen
en un dir Jesús
tot el floc filaven.*

*La Mare de Deu
ja se'n despertava
—Deu vos dó salut
filadores santes.*

*Lo que filareu
seràn fils de plata,
per filova i fus
les florides branques.*

APELES MESTRES.

Magnífics cromets

Nombroses y variades colleccions propis per obsequis de Nadal per barberies, carteries, quefès i dependents de tota classe. A nostra Llibreria.

AURICULITANIA

CONTE POLITIC

Fa no sé quants mils anys que en un terratrèmol d'aquests que alçaven i enfonsaven la crosta del món va desaparèixer de la terra un dels països més interessants, el nom i historia del qual per gran sort, es guarda escrit en pergamins, d'aquells suats, corcats i gròcs. S'anomenava Auriculitania i sa capital Asinòpolis o ciutat dels ases. El poble era tot gent de quatre potes, trenta centímetres d'orella i clatell pelut, i l'aristocràcia es distingia perquè anava més ben ferrada, tenia uns quants centímetres menys d'orelles i el clatell esquilat.

Tenien un sistema polític d'aquells patriarcals, de qui la fa la paga, amb son rei i tot, qui, ajuntant-se els exemplars més savis de l'aristocràcia, governava el poble segons sos usos i costums.

No anava la cosa tan malament com això, ni hi mancava justícia, ja que'l que la feia la pagava mal fos ministre. Fins alguna vegada hi hagué un rei gandul, viciós i despòtic que morí reventat a cosses per sos mateixos súbdits indignats.

Això no era del gust de l'aristocràcia, puix era una limitació de son poder i un obstacle a son despotisme. De manera que un dissabte al capvespre, en havent acabat el jornal, tingueren junta secreta a l'estable del rei per inventar un sistema polític nou que'ls guardés de tot perill.

Ja he dit que'ls senyors aristòcrates eren esquilats com ells sols, mes entre ells n'hi havia un de més esquilat que'ls altres.

Aquest prengué la paraula:

—Senyors ases, d'aquí endavant el rei serà irresponsable, podrà menjar el que li agradi, divertir-se com vulgui, tirar cosses contra qui li piqui i fins mosegar la manjadora; mes sempre, en tot lloc i en tot moment, serà irresponsable. Regnarà i no governarà.

Un ase de bona fe. — Doncs ¿qui pagarà les que faci el rei?

—La responsabilitat del rei se la partirà els ministres.

Tots els aspirants a ministre se sentiren pell de gallina.

Mes no espantar-se, senyors. Farem una cort gran que se'n dirà la cort de diputats, que podrà absoldre els ministres de totes les barrabassades.

—¿I si no volen fer-ho?

—No tindran manjadora. La disoldrem i en farem una altra del nostre gust. És a dir, la farà el poble per sufragi universal.

—Doncs així no governarem nosaltres, sinó que governarà el poble.

—Són vostés molt ases, i dispensin. El poble votarà a qui vulgui, mes nosaltres farem sortir a qui volguem. Aquí està el secret.

—Ja veig que'l poble ens arrocegarà.

—Déu no ho vulga pas. A cada provincia tindrem un delegat secret que tindrà tot poder de fer i desfer, i fins tindrà virtut de fer miracles.

Així veuràn, senyors, com deu papers tirats a l'urna es tornaran cent, i fins veuràn resucitar morts que fa molts anys que són al cementiri. D'aquest home omnipotent ne direm un cacic, li donarem tot poder, li guardarem les espatlles i el farem tan irresponsable com el rei, posant a son servei un governador responsable de tot el que passi.

—Pobre governador, ja'l planyo.

—Com que'l canviarem cada dotze mesos, no tindrà temps de gastar-se. Tot és qüestió de que amb poc temps s'aprofiti. No li faltará camp per

córrer. Solament el ram d'higiene, ben portat, serà una mina.

—Desenganyí's, vindrà un dia que això s'acabarà.

—¡Oh ases il·lustres i benemèrits! Per cada mal hi ha un remei.

És clar que vindrà un dia que'l poble quedarà tip de nosaltres i ens buscarà le pecigolles i acabarem per rebre; però tot això es goreix fent dos partits: el dels rojos i el dels tordillos; fracassats els uns pujaran els altres i després altra volta els uns: això ve a ser com la corda d'aquesta maquinaria.

—¿I el poble?

—Li pendrem les garrofes, però li donarem dues llibertats sagrades: la de bramar tant com vulgui i la de tirar cosses mentres no'ns toquin a nosaltres. Amb això ja tenim el poble nostre.

Ja veieu, doncs, que això serà un bon negoci. Aixequem les orelles i brameu un ¡Visca el sistema constitucional!

—¡Visca...a... a... a...!—contestaren tots, allargant molt la a final.

L'endemà a toc de trompeta i corejant tots els ases l'himne de Riego, es proclamà el sistema constitucional i es convocaren eleccions, sota la direcció provisional dels rojos. Està clar que'ls rojos les guanyaren.

Se reuniren les corts i el primer dia es varen votar les dues següents proposicions:

1.ª Que quedava decretada la llibertat del poble.

2.ª Que l'Estat dirà si els ciutadans han de menjar garrofes, gra i palla.

Amb tot això, el poble, content i satisfet, ja que no podia triar el pinso, s'atipava de llibertat. Veritat que les coses anaven cada dia més malament, que les contribucions creixien, que l'Estat es burlava dels pobles, que'ls ministres i els seus fills, gendres i nebots anaven grassos i tots els demés portaven cotilla, però el responsable de tot no era ningú. Entre set ministres, quatrecent diputats, cinquanta governadors i altres tants cacics, repartida la responsabilitat, no tocava res a cada hu. I encara mudant tota aquesta decoració cada mig any, encara en tocava tres anys.

I després ¡quí gosava a piular amb tanta llibertat!

El cert és que tot anava com una seda i allò hauria durat cent centuries si en día no s'haguessin fet reguerots de foc a la terra i no s'hagués enfosquit el sol, i no s'hagués esbotzat el planeta i no hagués anat enlairé com pols la meitat de Auriculitania, i no s'hagués enfonsat l'altre meitat cincantes canes dessota les aigües del mar.

Tal volta alguns habitants de tan estranyes terres escaparen nedant o volant, o no sé com, d'aquella catàstrofe, i propogaren entre nosaltres els principis i procediments de la política auriculitana, causa de la rabiosa felicitat que disfrutem la meitat dels països civilitzats, als quals vulga Déu donar millor fi que a l'Auriculitania i a sa capital Asinópolis.

JAUME RAVENTÓS.

(De Proses de Bon Seny)

Garbes i gavelles

Monument a Benet XV

A la Seu de Bolònia ha sigut descobert el bust del Papa Benet XV. El Cadernal Gusmini presidí l'acte i pronuncià un eloqüent discurs en el que posà de relleu les altes qualitats que adornen l'actual Pontífic, que va

esser predecessor seu an aquella Seu arq'bisbal.

Martir de la Caridat

An el poble de Quintilla (Burgos) es barriaven dos subgectes. El poble temoreg que no e-hi hagués una desgracia, anaren avisar a Mn. Julià Sanz, el seu Rector, de lo que succeia perque hi anàs a posar pau; però al intentar el bon sacerdot aturar els combatents el fer un tir d'escopeta amb tant mala sort an el pit que mori a l'acte.

Descubriquem-nos reverents devant aqueix heròic pacificador de les ànimes i adresem una oració en sufragi de la seva ànima.

Protestes del Papa

El Pare Sant, que s'altra dia protestava de l'incantació del Palau de l'Embaixador d'Austria an el Vaticà pel govern italià, ara ha protestat i condemnat el bombardeig de la Ciutat de Padua pels aereoplans austriacs i enviades 10.000 lires pel socòs de les víctimes que han fetes.

Això demostra, una vegada mes, la neutralitat del Papa i lo injust que són tots els qui l'ataquen per partidari, per sortir en defensa dels oprimits i voler amparar els drets de cada qual.

Pels sacerdots pobres

L'arquebisbe de Tarragona publica en «El Liberal» un article en defensa dels sacerdots pobres.

Diu que és molt lògic veure la mala premsa unir-se a la bona per a veure de millorar la situació d'aquests desgraciats.

Convida el sacerdots a que es defensin i prega al senyor Gómez Carrillo que aculli totes les cartes que li remetin els clergues per a demanar el millorament de la classe.

Mort de l'Emperador d'Austria

Dia 22 de novembre morí Francesc Josep I Emperador d'Austria i rei d'Hongria.

Nasqué el 18 d'agost de 1820, ha mort per tant, als 86 anys. Als devuit anys ocupà el tron imperial el setembre de 1848 per abdicació del seu oncle Ferràn i per renúncia del seu pare a qui pertocava la corona.

La figura de Francesc Josep és una de les més grandioses de l'època contemporànea no solament pel seu llarg reinat, per la senzilleç de la seva vida consagrada al Dé i per l'alt exemple de correcció i modestia que tant el caracterisaven, sino per les grans lluites que ha tengut que aguantar i el molts i grans infortunis que han amargada la seva existencia.

Desde 1848 la seva vida va esser una cadena de desgracies. Crimea, Sadowa, la emperatriu Isabel de Baviera víctima de l'anarquisme a Ginebra el 10 de setembre de 1898, el fusellament a Mègic del seu germà Maximilià, la locura de sa cunyada la princesa Carlota, la tràgica mort del seu fill únic an els camps de batalla l'Arxiduc Rodolf, són sucesos que demostren el temple del seu esperit serè i cristià.

Es molt difícil donar una idea del conjunt del difunt Emperador, ja que'l seu reinat ha durat 70 anys i ha comprés llargues èpoques i costums.

La seva mort és fundament plorada a sos reinats i colonies que l'estimaven com a un bon para.

Nou Emperador d'Austria

Succeex al difunt Emperador, com príncep imperial d'Austria i reial d'Hongria, l'arxiduc Carles Francesc Josep, fill major de l'arxiduc Francesc Ferràn, nabot carnal del monarca mort. Es casat amb la Princesa Zita de Borbó-Parma.

Aquest matrimoni, que el vell Emperador protegí, fou molt popular a l'Austria desde'l principi, tant per la juvenesa de tots dos, com per l'amabilitat de l'esposa i el caracter franc de l'arxiduc Carles.

Enric Sienkiewicz

A Verei (Suïsa) ha entregada l'ànima a Deu a l'avansada edat de 70 anys el famós escriptor i novelista Enric Siènkiewicz.

Es s'a'ur d'una partida de noveles inspiradisimes, totes d'un sabor cristià, pero la que li ha donat un nom mundial i popular és el *Quo Vadis?*; llibre immortal traduït casi a totes les llengües que li meresqué el triomf més gran que ha pogut tenir mai cap novela i que durà el seu nom radiant de gloria a la posteritat. Lico XIII aprovà la seva novela *Quo vadis?* que al principi tenia impugnadors, meresquent rebre d'aquest Papa un autograf en alabança de la seva obra.

Descansi en pau el fecont escriptor que tantes estones de pler ens ha donat.

Noves d'Inca

Diumenge tengué lloc la primera de les Conferencies que'l Circol d'Obrers Catòlics d'aquesta ciutat ha organisades.

Contra lo que s'esperava la sala d'espectacles s'omplí de gent obrera, que va esser la qui millor correspongué a la crida, per quant eren ben contades les persones que es diven intellectuals que hi comparagueren. Va esser un consol pels organitzadors al veure l'afany d'instrucció i cultura que demostraren tenir nostros treballadors.

Abans de la conferencia del Sr. Estelrich, el President de la Societat lletgí la carta autografa del Bisbe de Mallorca, que ja coneixen nostros llegidors, que va esser escoltada reverentment i de dret pels concurrents i aplaudida amb entusiasme.

Tot-seguit, el meteix President, esposà el plà que seguirien les conferencies i fe la presentació del Conferenciant, dient que'l Sr. Estelrich, era un jove que s'era adelantat molt a la seva edat, que, malgrat escarinxar els vint anys, el seu nom ja era conegut a Mallorca, Catalunya i Madrid, puis la premsa de totes aquestes parts se ufanava en publicar els seus escrits d'homo refet, i que a Barcelona es feia en lo més gros i granat, i que tot-hom li obría les portes pels seus mèrits personals, que per cert no era a les places de toros a on tenia el seu fort, sino a les biblioteques an els ateneus i allà on se parlàs de cultura i civilitat.

El resum de la Conferència el trobaran nostros llegidors a les primeres columnes d'aquest número.

A les primeres parrafades ja va tenir el públic seu, heu demostraren els molts d'aplaudiments que li feren, i més encara, els que quedaven a punt d'esclatar, a flor de l'entusiasme, i que s'aturaven per no estorbar l'hermós desplaçament dels conceptes. Mai haguessen pensat que una conferència tant literària fós escolfada en tanta religiositat pels obrers. I és que n'Estelrich ens digué coses tant belles i noves de canstra, filosofà tant les coses de la Terra, que fins aquells que no l'acabaven d'entendre estaven embabats de la seva oració.

L'Oifeó naixent, cantà «l'Himne del Círcol», «Emigrant», «El Táper» i «El Rossinyol».

Tot-hom quedà satisfet de la primera reunió de cultura.

«La Veu de Catalunya» donà conte d'aquesta conferència fent contrast en la premsa mallorquina. — Vegin que'n diu:

«En Joan Estelrich, ha donat avui una interessantíssima conferència a Inca, devant d'un gran públic.

El seu parlament ha estat interessantíssim i en resum ha dit que el desig de cultura que s'ha iniciat a Ma'orca, demostra un desvetllament de la consciència reflexiva popu'ar.

Mes, és precis que estigui preparada per a fecundar-la, ja que l'idea d'una Ma'orca viva i gran, no serà factible fins que a tots entri el convenciment de que forma una persona'itat col·lectiva, desitjosa de regeneració.

L'orador, que ha estat feicíssim, ha estat ovacionat. — Ramis.»

Ha sigut traslladat a la guarnició d'Inca el simpàtic Capità D. Casimiro Calvo, de lo que ens alegrem ferm, particularment, per la seva distingida senyora D.ª Francisca Gelabert de Ca'n Vich, perquè així podrà estar a son poble nadiu i prop de sa família.

A principi de la setmana, Mossen Sebastià Llabrés, sufrí un atac que li paralisà mitat del seu cos. En els remeis que li han donat la malaltia ha obeït una miqueta, però es troba dins un estament de gravetat.

De veres sentim tal soscaire i pregam a Deu pel seu goriment.

Mos encarreguen que facem sabre, que el Círcol d'obers catòlics, atenent a la greuedat del senyor consiliari, es sospèn la Conferència que demà vespre s'havia de donar.

S'és uberta una subscripció entre els amics i devots del Bal·le d'aquesta Ciutat el molt llustre Sr. D. Domingo Alzina, per regalar-li les insignies de Comendador de Isabet la Catòlica, en que l'ha agraciat el Rei, pels seus mèrits i dots regoneguts.

Es arribat i prèss possori un nou registrator interi del Partit d'Inca, D. Federic Collado.

Sia ben vengut.

Devocionari Litúrgic

PELS FEELS DE LA DIOCESIS DE MALLORCA
Venal a nostra Llibreria.

No té el senyor Ecònom Mossen Miquel Llinás, ha sortit del destexinament de la capella de Sant Cristo i ja en torna dur un altra de moguda ben important per nostra Iglesia parroquial. Tracta de fer l'enritjolat nou que tant necessari és pel decor i la dignitat del sagrat recinte.

Perque la cosa surti avenguda i assegurada ja ha comprades les ritjoles, quatre-cents metres quadrats, que té dins ca-seva en repòs pel seu enfortiment, puis com se sab, les ritjoles per esser fortes deuen ser reposades i ben seques.

Entre algunes persones piedosas ha cundit l'idea de costear un metre o dos quadrats per hom del enritjolat. Aquesta idea presa amb amor pot ésser d'un gran èxit per la millora, que aiximateix costarà un grapat de mil pesetas.

La Congregació Mariana de joves, es prepara per fer una vel·lada literaria musical en honra de Maria Inmaculada, el dia de sa festivitat, 8 de desembre, an el Col·legi del Sagrat Cor. Per ella se circularàn oportunament uns pogrames.

DIETARIS de 1917

VENALS A NOSTRA LLIBRERIA
Carré de la Murta, 5. — Inca.

Dimecres morí, repentinament, a la fonda Balear D Joan Asensi, paré de la primera tiple que actuava an el Teatre d'Inca, el qual sempre acompanyava aquesta, a totes les funcions i actes, puix no dú més que mig any de cómica.

A l'acompanyament al Cementeri assistí molt de senyoriu i presidia el dol el Director D. Alfonso Hernández i demés actors de la Companyia.

L'ondemà li feren un funeral a la Parroquia de lo que la Companyia quedà molt agraïda i donà les gracies al Clero per la seva generositat.

Descansi en pau i que la llum perpetua lo inlumini.

Dimars a la Parroquia comensàren la novena a honor de la Puríssima amb exposició del Santíssim i predicant el R. P. Guillerme Fiol de la Congregació de la Missió el qui amb una eloquencia ben resolta i parla ben castiça ha desenroïllat temes ben atractius i de bon bessó. El P. Fiol és natural de Binisalem i està emparentat amb famílies inquieres que mos són ben conegudes.

La virtuosa senyoreta D.ª María Mulet filla de l'amic D. Pere d'Alcàntara, ha caiguda greument malalta. Deu vulla ajudar-li i que aviat doni tomb per bé, si és convenient a sos plans providencials.

Per orde de l'Alcaldia s'ha demanada a les panaderies d'Inca una relació firmada del pes i preus del pa pel despaix del públic, per a cercar la diferencia que hi puga haver entre els preus de Ciutat i els d'Inca.

Segurament d'això, s'en deu voler cercar la terima justa del pes que deu fer el pa de pesseta o d'altra pes qualsevol, i donar-ho a la publicitat per que'ls consumidors es puguen orientar.

¿A ON ES FERÀ LA CORTERA?

Ja són varies les person's que s'han acostades an aquesta Redacció indicantnos la conveniencia de fer opinió en contra la pensada de fer la Cortera de grans en mig de la plaça d'Orient, o sia just devant la Rectoria, tudant l'entrada i vista més hermesa que tenim a la població.

Nosaltres havíem sentides rumors d'això, i no n'havíem fet cas pensant que idea tant descabellada seria invenció de qualche devertit que volgués fer aixís xerrar. Mes ara que mos diven que té alguns partidaris significats dins la política tunanta. (No sabem qui són però creim en la persona qui mos ho ha revelat) no podem menys de fer-nos èco de l'opinió ben orientada que mira per l'embelliment de la ciutat, i donar la veu de alerta a's vesins d'Inca.

¿Quants d'anys fa que es tracta de l'axamplament de nostres places i pagam renda de solars i interessos de diners, esperant l'home providencial que heu duga a efecte, i ara de cop i bolei mos voldrà suprimir la més hermosa que tenim?

Hem parlarem un altre dia.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	85'00	el quintá
Blat	a	25'00	la cortera
Xexa	a	25'50	id.
Sivada	a	12'00	id.
Id. forastera	a	11'50	id.
Ordi	a	14'50	id.
id. foraster	a	14'00	id.
Faves pera cuinar	a	29'00	id.
id. ordinarias	a	22'00	id.
id. per bestia	a	22'00	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. B'anques	a	44'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'50	el quintá
Porcs grasos	a	16'50	la arrova